Rättsfallssamlingen

FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT
NILS WAHL
föredraget den 17 mars 2016 [1]

Mål C-493/14

Dilly's Wellnesshotel GmbH

(begäran om förhandsavgörande från Bundesfinanzgericht (förbundsdomstol för skattemål, Österrike))

”Begäran om förhandsavgörande — Statligt stöd — Förordning nr 800/2008 — Kategorier av stöd som kan förklaras förenliga med den gemensamma marknaden — Stöd till miljöskydd — Stödåtgärder i form av nedsättningar av miljöskatter — Bindande villkor för undantag”

1. Det är väl etablerat i rättspraxis att den i fördraget föreskrivna anmälningsskyldigheten för medlemsstaterna när det gäller planer på att införa eller ändra nya stödåtgärder utgör en avgörande del av kontrollsystemet på området för statligt stöd. [2] Följaktligen krävs en strikt tolkning varje gång viljan att i väl definierade fall underlätta samarbetet mellan de nationella myndigheterna och Europeiska kommissionen får till följd att anmälningsskyldigheten mildras genom att åtgärder vidtas för att förenkla det administrativa förfarandet vid gruppundantag.

2. Detta är kärnan i förevarande begäran om förhandsavgörande, den första från Bundesfinanzgericht (förbundsdomstol för skattemål), [3] i vilken flera tolkningsfrågor avseende förordning (EG) nr 800/2008 väcks. [4]

3. Förevarande mål utgör i synnerhet ett tillfälle för domstolen att klargöra de formella och materiella villkor som ska vara uppfyllda för att en stat ska kunna beviljas undantag från skyldigheten att anmäla stödåtgärder enligt den förordningen. Målet är även ett tillfälle att understryka att samtliga de noggrant angivna skyldigheter som i detta sammanhang åligger medlemsstaterna, såväl formella som materiella, är bindande. Om de åsidosätts kan det undantag som åsyftas inte medges.

I – **Tillämpliga bestämmelser**

A – *Unionsrätten*

4. Enligt artikel 109 FEUF (tidigare artikel 94 i EG-fördraget) får rådet bland annat anta tillämpningsföreskrifter för att fastställa de stödkategorier som är undantagna det underrättelseförfarande som avses i artikel 108.3 FEUF (tidigare artikel 93.3 EG-fördraget).

1 — Originalspråk: franska.

2 — Se, bland annat, dom France Télécom/kommissionen (C-81/10 P, EU:C:2011:811, punkt 38).

3 — Denna domstol har ersatt Unabhängiger Finanzsenat (nedan kallad UFS), och domstolen har flera gånger ansett sig behörig att besvara frågor från den sistnämnda.

4 — Kommissionens förordning av den 6 augusti 2008 genom vilken vissa kategorier av stöd förklaras förenliga med den gemensamma marknaden enligt artiklarna 87 och 88 i fördraget (allmän gruppundantagsförordning) (EUT L 214, s. 3).

5. Rådets förordning (EG) nr 994/98 av den 7 maj 1998 om tillämpningen av artiklarna 92 och 93 i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen på vissa slag av övergripande statligt stöd [5] antogs med stöd av artikel 94 i EG-fördraget. I artikel 3.1, med rubriken ”Insyn och kontroll”, i denna förordning, angavs följande: ”När kommissionen antar förordningar enligt artikel 1 skall den föreskriva detaljerade regler för medlemsstaterna för att säkerställa insyn och kontroll när det gäller det stöd som har undantagits från anmälningsskyldigheten i enlighet med dessa förordningar.”

6. Förordning nr 800/2008, [6] som är tillämplig i förevarande fall, antogs i enlighet med förordning nr 994/98.

7. Enligt artikel 1.1 d i kapitel I i denna förordning, med rubriken ”Tillämpningsområde”, ska förordningen tillämpas på bland annat ”[s]töd till miljöskydd”.

8. I artikel 3.1 i samma kapitel, med rubriken ”Villkor för undantag”, föreskrevs följande:

”Stödordningar som uppfyller alla villkor i kapitel I i denna förordning och de relevanta bestämmelserna i kapitel II i denna förordning ska anses vara förenliga med den gemensamma marknaden i den mening som avses i artikel 87.3 i fördraget och ska vara undantagna från anmälningsskyldigheten i artikel 88.3 i fördraget, under förutsättning att allt individuellt stöd som beviljas enligt en sådan stödordning uppfyller alla villkor i denna förordning, och att stödordningen innehåller en tydlig hänvisning till denna förordning med angivande av förordningens titel och en publiceringshänvisning till *Europeiska unionens officiella tidning*.

9. I artikel 9 i nämnda kapitel, med rubriken ”Insyn”, föreskrevs följande:

”1. Inom 20 arbetsdagar från ikraftträdandet av en stödordning som är undantagen genom denna förordning eller från beviljandet av ett stöd för särskilda ändamål som är undantaget genom denna förordning, ska den berörda medlemsstaten till kommissionen överlämna en sammanfattning av uppgifterna om stödåtgärden. Denna sammanfattning ska tillhandahållas elektroniskt via kommissionens fastställda IT-tillämpning och i den form som anges i bilaga III.

Kommissionen ska utan dröjsmål bekräfta mottagandet av sammanfattningen.

Kommissionen ska offentliggöra sammanfattningarna i *Europeiska unionens officiella tidning* och på kommissionens webbplats.

2. Vid ikraftträdandet av en stödordning som är undantagen genom denna förordning eller vid beviljandet av ett stöd för särskilda ändamål som är undantaget genom denna förordning ska den berörda medlemsstaten offentliggöra den fullständiga texten till stödåtgärden på Internet. Om det rör sig om en stödordning ska texten ange de villkor som fastställs i nationell lagstiftning för att säkerställa att de berörda bestämmelserna i denna förordning följs. Den berörda medlemsstaten ska se till att den fullständiga texten till stödåtgärden finns tillgänglig på Internet så länge den aktuella stödåtgärden är i kraft. Den sammanfattning som den berörda medlemsstaten överlämnar i enlighet med punkt 1 ska innehålla en Internetadress som leder direkt till den fullständiga texten till stödåtgärden.

…”

5 — EGT L 142, s. 1. Förordning nr 994/98 ändrades genom rådets förordning (EU) nr 733/2013 av den 22 juli 2013 (EUT L 204, s. 11) och upphävdes sedan genom rådets förordning (EU) 2015/1588 av den 13 juli 2015 om tillämpningen av artiklarna 107 och 108 [FEUF] på vissa slag av övergripande statligt stöd (EUT L 248 s. 1).

6 — Förordning nr 800/2008 ändrades genom kommissionens förordning (EU) nr 1224/2013 av den 29 november 2013 (EUT L 320 s. 22). Tillämpningsperioden för förordning nr 800/2008 förlängdes således till och med den 30 juni 2014. Denna förordning upphävdes sedan genom kommissionens förordning (EU) nr 651/2014 av den 17 juni 2014 genom vilken vissa kategorier av stöd förklaras förenliga med den inre marknaden enligt artiklarna 107 och 108 [FEUF] (EUT L 187 s. 1).

10. Artikel 10 i samma kapitel, med rubriken ”Övervakning”, hade följande lydelse:

”1. Kommissionen ska regelbundet granska de stödåtgärder som den har underrättats om i enlighet med artikel 9.

…

3. Efter en skriftlig anmodan från kommissionen ska den berörda medlemsstaten inom 20 arbetsdagar eller en längre tidsperiod som kan fastställas i anmodan, förse kommissionen med alla de uppgifter som kommissionen anser vara nödvändiga för att övervaka tillämpningen av denna förordning.

Om den berörda medlemsstaten inte överlämnar de begärda uppgifterna inom den tidsperiod som kommissionen fastställt eller inom en gemensamt överenskommen tidsfrist, eller om medlemsstaten överlämnar ofullständiga uppgifter, ska kommissionen skicka en påminnelse med en ny tidsfrist för överlämnandet av uppgifterna. Om medlemsstaten trots påminnelsen inte lämnar de begärda uppgifterna får kommissionen, efter att ha gett den berörda medlemsstaten tillfälle att lämna sina synpunkter, anta ett beslut om att alla eller en del av framtida stödåtgärder som omfattas av denna förordning ska anmälas till kommissionen i enlighet med artikel 88.3 i fördraget.”

11. Artikel 17, med rubriken ”Definitioner”, hörde till avsnitt 4, med rubriken ”Stöd till miljöskydd”, i kapitel II i förordning nr 800/2008 och hade följande lydelse:

”I detta avsnitt gäller följande definitioner:

1) *miljöskydd*: åtgärder som syftar till att avhjälpa eller förebygga sådana skador på den fysiska miljön eller naturresurserna som orsakas av stödmottagarens egen verksamhet, minska risken för sådana skador eller medföra en effektivare användning av naturresurser, inklusive energisparåtgärder och användningen av förnybara energikällor.

…

10) *miljöskatt*: en skatt vars specifika beskattningsunderlag har tydliga negativa effekter på miljön, eller vars syfte därför är att vissa verksamheter, varor eller tjänster ska beskattas så att miljökostnaderna ingår i priset eller att producenter och konsumenter styrs mot miljövänligare verksamheter.

…”

12. Artikel 25, med rubriken ”Stöd i form av nedsättning av miljöskatter”, i avsnitt 4 hade följande lydelse:

”1. Miljöstödordningar i form av nedsättning av miljöskatter som uppfyller villkoren i [direktiv 2003/96/EG] ska anses vara förenliga med den gemensamma marknaden i den mening som avses i artikel 87.3 i fördraget och ska vara undantagna från anmälningsskyldigheten i artikel 88.3 i fördraget om de uppfyller villkoren i punkterna 2 och 3 i denna artikel.

2. Den som beviljas skattenedsättningen ska betala åtminstone den minimiskattenivå för gemenskapen som fastställs i [direktiv 2003/96].

3. Skattenedsättningarna ska beviljas för perioder av högst tio år. Efter en sådan tioårsperiod ska medlemsstaterna på nytt bedöma om de berörda stödåtgärderna är lämpliga.”

B – *Österrikisk rätt*

13. Enligt lag om genomförande av budgeten (Budgetbegleitgesetz) av den 30 december 2011[7] skulle företag som tillhandahöll tjänster återigen vara undantagna återbetalning av energiskatt.

14. 2 § första stycket i lag om återbetalning av energiskatt (Energieabgabenvergütungsgesetz, nedan kallad EAVG), i dess ändrade lydelse enligt artikel 72 i BBG 2011, har följande lydelse:

”Rätt till återbetalning gäller enbart företag för vilka det är styrkt att deras huvudsakliga verksamhet är tillverkning av materiella varor, såvitt de inte tillhandahåller sådana energiresurser som anges i 1 § tredje stycket eller värme (ånga eller varmvatten) som framställs med hjälp av de energiresurser som avses i 1 § tredje stycket.”

15. Det tidsmässiga tillämpningsområdet för 2 § fastställs i 4 § sjunde stycket EAVG, i vilken föreskrivs följande:

”2 § och 3 § [EAVG] ska, med förbehåll för Europeiska kommissionens godkännande, tillämpas på varje begäran om återbetalning som avser en period efter den 31 december 2010.”

16. I förarbetena till lagförslaget anges följande avseende 4 § sjunde stycket EAVG:

”De ändrade bestämmelserna ska tillämpas under förutsättning att Europeiska kommissionen ger sitt godkännande. Ändringen träder i kraft för energianvändning efter den 31 december 2010. Ansökningar från tjänsteföretag avseende perioder efter den 31 december 2010 kommer inte längre att godtas. Om ändringen av EAVG godkänns av kommissionen som tillåtet statligt stöd ska den lagliga begränsningen till tillverkningsföretag tillämpas från och med den 1 januari 2011, så att tjänsteföretag efter den dagen inte längre har rätt till återbetalning av energiskatten för använd energi. Om ändringen inte godkänns av kommissionen förblir den rättsliga situationen oförändrad, och såväl tillverkningsföretag som tjänsteföretag har rätt till återbetalning av energiskatt.”

II – **Tvisten i det nationella målet, tolkningsfrågorna och förfarandet vid domstolen**

17. Den 29 december 2011 ansökte bolaget Dilly's Wellnesshotel GmbH (nedan kallat Dilly's Wellnesshotel) om återbetalning av energiskatt för år 2011.

18. Ansökan avslogs genom beslut av den 21 februari 2012. Den förklarades vara ogrundad med hänvisning till de nya bestämmelserna i BBG 2011, enligt vilka återbetalning av energiskatt endast beviljades tillverkningsföretag från och med den 1 januari 2011. Beslutet överklagades till UFS, som har ersatts av Bundesfinanzgericht. Detta överklagande ogillades.

19. Den 19 mars 2013 beslutade Verwaltungsgerichtshof (förvaltningsdomstolen) att återbetalning av energiskatt fortfarande borde beviljas tjänsteföretag för januari 2011, i enlighet med en dom som meddelades av samma domstol den 22 augusti 2012. Enligt Verwaltungsgerichtshof (förvaltningsdomstolen) hade kommissionen, beträffande den månaden, ännu inte godkänt de nya bestämmelserna avseende en förklaring enligt förordning nr 800/2008 som endast avsåg perioden från och med den 1 februari 2011.

20. Dilly's Wellnesshotel inkom med ytterligare ett förvaltningsöverklagande till UFS, genom vilket bolaget i saken bland annat yrkade att ansökan om återbetalning av energiskatt för perioden januari–december 2011 skulle beviljas.

7 — BGBl. I, 111/2010 (nedan kallad BBG 2011).

21. Dilly's Wellnesshotels resonemang vilade på principen att de nya bestämmelserna i BBG 2011 inte var tillämpliga om en kombinerad tillämpning av 2 § första stycket och 4 § sjunde stycket EAVG stred mot unionsrätten. Därmed kunde tjänsteföretag även fortsättningsvis ansöka om återbetalning av energiskatt för hela år 2011 och därefter.

22. Det följer av beslutet om hänskjutande att det i den ursprungliga versionen av EAVG föreskrevs i 2 § första stycket att energiskatt skulle betalas tillbaka till företag som huvudsakligen ägnade sig åt ”tillverkning av materiella varor”. Tillhandahållande av tjänster omfattades inte av möjligheten till skatteåterbetalning. Den hänskjutande domstolen har framhållit att syftet med EAVG enligt förarbetena var att förhindra att österrikiska tillverkningsindustrier som förbrukade mycket energi missgynnades i konkurrensen med företag från länder där det i allmänhet inte förekom någon energibeskattning.

23. Den nationella lagstiftningen avseende återbetalning av energiskatter har ändrats flera gånger sedan dess.

24. I förevarande mål undrar den hänskjutande domstolen om de nya bestämmelser avseende återbetalning av energiskatter som infördes genom BBG 2011 är förenliga med förordning nr 800/2008. Den hänskjutande domstolen önskar nämligen klarhet i huruvida Republiken Österrike kan göra gällande det särskilda förfarandet i artikel 25 i förordning nr 800/2008 med avseende på de aktuella nationella bestämmelserna, trots att flera villkor i kapitel I i förordningen uppenbarligen inte är uppfyllda.

25. Mot denna bakgrund beslutade Bundesfinanzgericht (förbundsdomstol för skattemål) att vilandeförklara målet och ställa följande frågor till domstolen:

”1) Strider det mot unionsrätten att grunda en stödordning på det särskilda förfarande som föreskrivs i artikel 25 i förordning [nr 800/2008], för att på så sätt undanta den från anmälningsskyldigheten enligt artikel 108.3 FEUF, trots att stödordningen inte innehåller flera av de skyldigheter som anges kapitel I i [förordningen] och inte heller hänvisar till [förordningen]?

2) Strider det mot unionsrätten att grunda en stödordning på det särskilda förfarande som föreskrivs i artikel 25 i [förordning nr 800/2008] som gäller för stöd till miljöskydd, utan att de villkor som anges i kapitel II – nämligen att främja miljöskyddsåtgärder och energisparande åtgärder enligt artikel 17.1 i [förordningen] – är uppfyllda?

3) Utgör unionsrätten hinder mot en nationell bestämmelse som inte innehåller någon tidsmässig begränsning eller någon hänvisning till den period som anges i meddelandet om undantag, vilket följaktligen innebär att den begränsning till tio år av återbetalning av energiskatt som föreskrivs i artikel 25.3 i [förordning nr 800/2008] enbart följer av meddelandet om undantag?”

26. Skriftliga yttranden har inkommit från Dilly's Wellnesshotel, den österrikiska och den estniska regeringen samt från kommissionen.

27. Vid förhandlingen den 21 januari 2016 deltog Dilly's Wellnesshotel, den österrikiska regeringen och kommissionen.

III – **Bedömning**

A – *Inledande överväganden om omständigheterna i det nationella målet och anmälningsskyldigheten för planer på nytt stöd*

1. Omständigheterna i det nationella målet

28. Förevarande begäran om förhandsavgörande innehåller flera tolkningsfrågor avseende de formvillkor (första tolkningsfrågan) och de materiella villkor (andra och tredje tolkningsfrågan) som ska vara uppfyllda för att en nationell stödåtgärd ska kunna omfattas av undantaget från anmälningsskyldigheten i förordning nr 800/2008.

29. Det framgår av uppgifterna från den hänskjutande domstolen att tvisten i det nationella målet härrör från den österrikiska skattemyndighetens vägran att bevilja en ansökan om återbetalning av energiskatt för år 2011. Denna ansökan hade ingetts av klaganden i det nationella målet, Dilly's Wellnesshotel, ett företag som tillhandahåller tjänster. Skälet till avslaget var att EAVG till följd av en ändring som genomfördes genom BBG 2011 inte längre ger företag som tillhandahåller tjänster någon möjlighet till återbetalning av energiskatter.

30. I överklagandet till den hänskjutande domstolen anförde klaganden i det nationella målet en tidigare version av denna nationella lagstiftning, en version som även omfattade företag som tillhandahåller tjänster. Klaganden i det nationella målet gjorde gällande att den nya lagstiftningen, i och med att den inte uppfyllde de bindande bestämmelserna i förordning nr 800/2008, inte var undantagen anmälningsskyldigheten i artikel 108.3 FEUF och följaktligen inte kunde genomföras.

31. Således har den hänskjutande domstolen ingett begäran om förhandsavgörande för att uppfylla sin skyldighet att bedöma följderna av ett eventuellt åsidosättande av unionsrätten på området för statligt stöd, vilket anförts av enskilda med utövande av deras processuella rättigheter. [8] I den tredje meningen i artikel 108.3 FEUF anges nämligen att ”[m]edlemsstaten i fråga [inte får] genomföra åtgärden förrän detta förfarande lett till ett slutgiltigt beslut”. I artikel 3 i förordning (EG) nr 659/1999, [9] med rubriken ”Bestämmelser om genomförandeförbud”, anges i detta avseende att ”[s]töd som skall anmälas [inte får] införas förrän kommissionen har fattat eller anses ha fattat ett beslut om att godkänna sådant stöd”.

32. I förevarande fall har den hänskjutande domstolen angett att den ursprungliga versionen av EAVG anmäldes som statligt stöd till kommissionen år 2002 och att den sistnämnda fann att detta stöd var förenligt med den inre marknaden. Den version av EAVG som är relevant i tvisten i det nationella målet anmäldes däremot inte som statligt stöd till kommissionen inom föreskriven tid, eftersom det österrikiska finansministeriet ansåg att denna ändring inte omfattades av anmälningsplikten enligt artikel 25 i förordning nr 800/2008.

33. Det framgår även av handlingarna i målet att kommissionen, den 7 februari 2011, underrättades om den nya versionen av EAVG. I underrättelsen angavs en ny giltighetstid för stödordningen, vilken skulle gälla under perioden 1 februari 2011–31 december 2013. En sammanfattning av åtgärden, avseende denna tidsperiod, offentliggjordes i *Europeiska unionens officiella tidning* den 30 september 2011. Internetlänken i denna publikation, som var avsedd att ge åtkomst till den fullständiga texten till åtgärden, visade sig vara felaktig.

8 — Se, bland annat, dom Fédération nationale du commerce extérieur des produits alimentaires och Syndicat national des négociants et transformateurs de saumon (C-354/90, EU:C:1991:440, punkt 16 och 17) och dom SFEI m.fl. (C-39/94, EU:C:1996:285).

9 — Rådets förordning av den 22 mars 1999 om tillämpningsföreskrifter för artikel 93 i EG-fördraget (EGT L 83, s. 1), i dess senaste lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 1791/2006 av den 20 november 2006 (EUT L 363, s. 1).

34. Dessutom framgår att den nationella lagstiftning som är i fråga i tvisten i det nationella målet inte har anmälts till kommissionen i enlighet med artikel 2 i förordning nr 659/1999. Det enda undantag från anmälningsskyldigheten som skulle kunna vara tillämpligt är ett sådant undantag som föreskrivs i artikel 25 i förordning nr 800/2008.

2. Omfattningen av anmälningsskyldigheten för planer på nytt stöd och nödvändigheten att göra en strikt tolkning av medlemsstaternas skyldigheter enligt en gruppundantagsförordning

35. Den hänskjutande domstolens frågor tillför onekligen en ny dimension, eftersom förordning nr 800/2008 hittills inte har tolkats med avseende på just de aspekter som avses i förevarande fall. [10]

36. Innan jag prövar frågorna en i taget, vill mig erinra om vissa vägledande regler och principer som kommer att utgöra riktmärket för hela min bedömning.

37. Huvudregeln är att alla planer på nytt stöd ska anmälas, i enlighet med vad som anges i artikel 108.3 första meningen FEUF och förtydligas i artikel 2.1 i förordning nr 659/1999. Skyldigheten att göra en förhandsanmälan är nämligen grundbulten i alla kontrollsystem som upprättats genom fördraget, eftersom kommissionen därigenom ges möjlighet att på ett effektivt och systematiskt sätt göra en förebyggande prövning av alla planer att införa nytt stöd eller ändra befintligt stöd. Som generaladvokat Jacobs angav är ”skyldigheten att anmäla planerat stöd … av sådan väsentlig betydelse för den gemensamma marknadens funktion att denna skyldighet, i och med att rådet inte har antagit någon särskild förordning i detta avseende, måste iakttas noggrant vad gäller såväl innehållet som formföreskrifterna. Det är bland annat väsentligt att det klart framgår av anmälan att syftet är att ge kommissionen möjlighet att yttra sig enligt artikel 93.3 och, i förekommande fall, inleda det förfarande som avses i artikel 93.2, innan det planerade stödet genomförs”. [11]

38. Domstolen fann mycket tidigt att skyldigheten att underrätta kommissionen om planer på att införa eller ändra stöd inte gäller enbart ursprungliga planer, utan även omfattar senare ändringar av dessa planer. Sådana uppgifter kan lämnas till kommissionen i samband med det samråd som äger rum efter den ursprungliga anmälan. [12]

39. I artikel 4.1 första meningen i kommissionens förordning (EG) nr 794/2004 av den 21 april 2004 om genomförande av förordning nr 659/1999 [13] avses med begreppet ”nytt stöd” bland annat ”varje ändring, utom ändringar av rent formell eller administrativ art som inte kan påverka bedömningen av stödåtgärdens förenlighet med den gemensamma marknaden”. En skärpning av tillämpningskriterierna för en godkänd stödordning, såsom den som är i fråga i det nationella målet och som syftar till att begränsa antalet företag som omfattas av den tidigare godkända stödordningen, är för övrigt enligt artikel 4.2 c i förordning nr 794/2004 en sådan ändring som i princip måste anmälas.

40. Skyldigheten att anmäla alla ändringar av en tidigare anmäld stödordning gäller oavsett om den nya ordningen i sig innebär selektiva fördelar som är oförenliga med den inre marknaden. Huruvida ett stöd ska anses vara nytt stöd eller en ändring av befintligt stöd beror nämligen på de bestämmelser som reglerar stödet samt på de närmare villkor och gränser som gäller för stödet. [14]

10 — Nämnda förordning har visserligen berörts i några mål vid domstolen (dom Wam Industriale/kommissionen, C-560/12 P, EU:C:2013:726, och generaladvokat Sharpstons förslag till avgörande i mål kommissionen/Spanien, C-184/11, EU:C:2014:33), men det sistnämnda är av mycket begränsad nytta i förevarande mål.

11 — Se förslaget till avgörande i det mål i vilket domstolen meddelade dom Frankrike/kommissionen (C-301/87, EU:C:1990:67, punkt 19).

12 — Se dom Heineken Brouwerijen (91/83 och 127/83, EU:C:1984:307, punkt 18.)

13 — EUT L 140, s. 1.

14 — Se, bland annat, dom Namur-Les assurances du crédit (C-44/93, EU:C:1994:311, punkt 28).

41. Enligt min mening omfattas medlemsstaterna av dessa stränga krav även när det rör sig om att fastställa på vilka villkor medlemsstaterna kan undgå anmälningsskyldigheten genom en undantagsförordning.

42. För det fall att en gruppundantagsförordning antas enligt artikel 108.4 FUEF anser jag således att undantag från anmälningsskyldigheten endast kan omfatta åtgärder som på alla punkter uppfyller villkoren i nämnda undantagsförordning. Anmälningsskyldigheten kvarstår om inte samtliga villkor för undantag är uppfyllda.

43. I förlängningen av vad som erinras om ovan måste planerade undantag på området tolkas restriktivt, eftersom grundprincipen är att statligt stöd är oförenligt med den inre marknaden. Principen innebär att det ankommer på den berörda medlemsstaten att styrka att såväl de formella som de materiella villkoren för ett stöds förenlighet är uppfyllda. Det ankommer bland annat på den berörda medlemsstaten att lämna alla uppgifter som behövs för kontrollen att villkoren för det begärda undantaget är uppfyllda. [15]

44. För det fall att undantag från anmälningsplikten, som i förevarande fall, kan medges enligt en allmän förordning om undantag som antagits med stöd av förordning nr 994/98, innebär de krav på insyn och effektivitet som utgör själva grundvalen för den sistnämnda förordningen (se bland annat artikel 3 och skälen 4, 6, 7 och 10) samt kraven på rättssäkerhet för tredje part, att medlemsstaterna måste rätta sig efter de noggrant angivna bestämmelserna i undantagsförordningen.

45. I och med att anmälningsskyldigheten är central i kontrollsystemet för planerat statligt stöd, måste *samtliga noggrant angivna bestämmelser* i en undantagsförordning iakttas om denna skyldighet ska kunna undgås. Till skillnad mot vad som kan vara fallet när det rör sig om uppgifter som lämnas av medlemsstaterna i syfte att fastställa att ett planerat stöd är förenligt med den inre marknaden, finns det ingen anledning att rangordna de olika villkor som föreskrivs i en undantagsförordning för att undantag ska medges från anmälningsskyldigheten avseende planer på nytt stöd i artikel 108.3 FEUF.

46. I ett sådant sammanhang finns det ingen anledning att göra någon skillnad mellan de olika villkoren för undantag – ”väsentliga” och andra villkor – i förordning nr 800/2008 och följaktligen mellan de rättsliga följderna av att ett visst villkor inte är uppfyllt i förhållande till ett annat. Den enda skillnaden som kan vara verkningsfull när det gäller denna förordning är skillnaden mellan de ”allmänna” villkoren för undantag i kapitel I i förordningen (artiklarna 1–12), med rubriken ”Gemensamma bestämmelser”, och de särskilda villkoren i kapitel II (artiklarna 13–42), med rubriken ”Särskilda bestämmelser för de olika stödkategorierna”.

47. Visserligen har det på andra unionsrättsliga områden varit möjligt att skilja på väsentliga förfarandefel och andra fel, men enligt min mening kan inte denna åtskillnad göras i ett sådant fall som ett anmälningsförfarande avseende planer på nytt stöd och ett eventuellt undantag från nämnda förfarande, då samtliga villkor som medlemsstaterna måste uppfylla i högsta grad är bindande.

48. I domen Heintz van Landewijck [16] slog domstolen visserligen fast, när den skulle pröva räckvidden av medlemsstaternas anmälningsplikt enligt artikel 27.5 i rådets sjätte direktiv 77/388/EEG av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningsskatter – Gemensamt system för mervärdesskatt: enhetlig beräkningsgrund (nedan kallat sjätte direktivet), [17] att det inte utgör ett väsentligt förfarandefel att inte ha iakttagit fristen, som innebär att undantagsåtgärden inte kan tillämpas.

15 — Se, bland annat, dom Italien/kommissionen (C-372/97, EU:C:2004:234, punkt 81 och där angiven rättspraxis).

16 — C-494/04, EU:C:2006:407, punkt 51.

17 — EGT L 145, s. 1.

49. Om ett liknande resonemang vore möjligt när det gäller villkor för undantag – vilket förefaller i högsta grad tveksamt med hänsyn till att villkoren för undantag i ovannämnda förordning i högsta grad är bindande – vill jag emellertid framhålla att domstolen, samtidigt som den erinrade om regeln att en åtgärd om undantag från sjätte direktivet som vidtas utan iakttagande av medlemsstaternas anmälningsplikt enligt artikel 27.2 i direktivet inte får åberopas mot en skattskyldig person, var noga med att ange att denna slutsats motiverades av den omständigheten att det ”inte [var] fråga om ett nytt undantag som rådet [skulle] godkänna i detta fall utan om särskilda bestämmelser som gällde den 1 januari 1977 och som medlemsstaten [hade] önskat att behålla enligt artikel 27.5 i sjätte direktivet trots att direktivet trätt i kraft”. [18]

50. Det upplägget skiljer sig uppenbarligen från ett sådant upplägg som i förevarande fall, då det verkligen är fråga om nytt stöd, även om det är en följd av en ändring av en tidigare anmäld nationell rättsakt.

51. På området för statligt stöd finns det i varje fall skäl att anse att villkor som föreskrivs i entydiga bestämmelser, som bestämmelserna avseende anmälningsskyldigheten och samtidigt möjligheterna till undantag från denna skyldighet, inte endast utgör formaliteter. [19]

52. Detsamma bör gälla för sådana bindande villkor i en allmän gruppundantagsförordning som för villkoren i kapitel I i förordning nr 800/2008. Enligt min mening kan det inte vara möjligt att undgå skyldigheten att formellt anmäla planer på nytt stöd om ett eller flera av dessa villkor åsidosätts. Åtgärder som inte uppfyller samtliga villkor omfattas fortfarande, såsom anges i skäl 7 i förordningen, av anmälningsskyldigheten enligt artikel 88.3 i EG-fördraget.

B – *Den första frågan: Formkrav enligt förordning nr 800/2008*

53. Den hänskjutande domstolen har ställt den första frågan, avseende formkraven, för att få klarhet i följderna av att det saknas hänvisning till förordning nr 800/2008 i den aktuella stödåtgärden, att det dröjde innan en sammanfattning av uppgifter avseende denna åtgärd överlämnades till kommissionen och att den internetlänk som var avsedd att länka till de fullständiga bestämmelserna inte fungerade.

1. Kravet på en tydlig hänvisning till förordning nr 800/2008

54. Det framgår klart och tydligt av de relevanta bestämmelserna i förordning nr 800/2008 att en sådan hänvisning, som utgör ett av de formella villkoren för det undantag från anmälningsskyldigheten som avses i artikel 25.1 i förordning nr 800/2008, är oundgänglig.

55. Det föreskrivs i artikel 3.1 i förordningen, med rubriken ”Villkor för undantag”, att stödordningar som uppfyller ”alla villkor” i kapitel I och de relevanta bestämmelserna i kapitel II i förordningen ska anses vara förenliga med den inre marknaden och ska vara undantagna från anmälningsskyldigheten, under förutsättning att allt individuellt stöd som beviljas enligt en sådan stödordning uppfyller ”alla villkor” i förordningen och att stödordningen innehåller ”en tydlig hänvisning till [förordningen] med angivande av förordningens titel och en publiceringshänvisning till *Europeiska unionens officiella tidning*.”

18 — Dom Heintz van Landewijck (C-494/04, EU:C:2006:407, punkt 49).

19 — Se, för ett liknande resonemang, beslut Banco Privado Português och Massa Insolvente do Banco Privado Português/kommissionen (C-93/15 P, EU:C:2015:703, punkt 67 och där angiven rättspraxis).

56. Förordning nr 800/2008 antogs för övrigt med stöd av förordning nr 994/98. I den förordningen föreskrevs, i artikel 3.1, med rubriken ”Insyn och kontroll”, att kommissionen ”[när den] antar förordningar enligt artikel 1 skall … föreskriva detaljerade regler för medlemsstaterna för att säkerställa insyn och kontroll när det gäller det stöd som har undantagits från anmälningsskyldigheten i enlighet med dessa förordningar”.

57. Denna bestämmelse ska tolkas mot bakgrund av skäl 5 i förordning nr 800/2008, i vilket anges att ”[d]enna förordning bör undanta allt stöd som uppfyller *alla relevanta villkor* i förordningen och alla stödordningar … För att säkerställa insyn och en effektivare övervakning av stöd, bör alla individuella stödåtgärder som beviljas i enlighet med denna förordning innehålla *en tydlig hänvisning* till den tillämpliga bestämmelsen i kapitel II och till den nationella lagstiftning som det individuella stödet baserar sig på” (min kursivering).

58. Kravet ska även ses mot bakgrund av det krav på insyn som erinras om ovan och som bland annat anges i artikel 3.1 i förordning nr 994/2008. En hänvisning till den förordningen i en viss stödåtgärd gör det nämligen möjligt för stödmottagarna och deras konkurrenter att förstå skälen till att åtgärden kan genomföras, trots att den varken har anmälts till kommissionen eller medgetts av densamma. En sådan hänvisning gör det med andra ord möjligt för kommissionen att utöva sin kontroll, men samtidigt för berörd tredje part att få kännedom om planerade stödåtgärder för att eventuellt kunna utöva sina processuella rättigheter.

59. Jag anser inte att det vore allt för formalistiskt med en sådan tolkning, som är helt förenlig med lydelsen i förordning nr 800/2008.

60. Först och främst är det inte förenat med några särskilda svårigheter för medlemsstaterna att föra in en tydlig hänvisning till förordning nr 800/2008 i en stödåtgärd. Denna lätthet står i kontrast till den svårighet avsaknaden av en sådan hänvisning kan innebära för såväl kommissionen som tredje part, när det gäller att identifiera en sådan stödordning.

61. Att en sammanfattning av uppgifterna om stödåtgärden överlämnas och att denna offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning* i enlighet med artikel 9.1 i förordning nr 800/2008, avhjälper endast delvis avsaknaden av en tydlig hänvisning till förordningen. Bestämmelserna har enligt min mening olika syften, och den omständigheten att villkoren i en av dessa bestämmelser är uppfyllda kan inte kompensera för att villkoren i en annan bestämmelse inte är uppfyllda.

62. För det fall att domstolen godtar mitt förslag och slår fast att en stödåtgärd måste innehålla en tydlig hänvisning till förordning nr 800/2008, finns det ingen anledning att pröva de andra aspekterna av den första tolkningsfrågan och inte heller den andra och den tredje tolkningsfrågan.

63. För det motsatta fallet prövar jag nedan de övriga aspekterna.

2. Kravet i artikel 9.1 i förordning nr 800/2008 på att en sammanfattning av uppgifterna om stödåtgärden ska överlämnas

64. Kravet i artikel 9.1 i förordning nr 800/2008 på att en sammanfattning av stödåtgärden ska överlämnas till kommissionen inom 20 arbetsdagar efter stödåtgärdens ikraftträdande, är enligt min mening av stor vikt för att kommissionen effektivt och skyndsamt ska kunna kontrollera att den berörda medlemsstaten uppfyller villkoren för undantag.

65. Det rör sig onekligen om ett villkor för att undantaget från anmälningsskyldigheten i artikel 108.3 FEUF ska vara effektivt.

66. Villkoret anges i kapitel I i förordning nr 800/2008, och därmed förlorar det åberopade undantaget sin verkan om villkoret inte är uppfyllt. Om detta fel rättas till i efterhand, vilket tycks ha varit fallet i det nationella målet, kan det åberopade undantaget enligt min mening endast gälla i framtiden, det vill säga perioden efter det att villkoret är uppfyllt – perioden februari–december 2011 [20] – och inte dessförinnan.

3. Kravet på en internetadress som ger direkt åtkomst till den fullständiga texten till stödåtgärden

67. Enligt artikel 9.2 första meningen i förordning nr 800/2008 ska medlemsstaten offentliggöra den fullständiga texten till den aktuella stödåtgärden på internet. Enligt artikel 9.2 tredje meningen i förordning nr 800/2008 ska den berörda medlemsstaten dessutom se till att den fullständiga texten till stödåtgärden finns tillgänglig på internet så länge den aktuella stödåtgärden är i kraft. I förevarande fall har den hänskjutande domstolen angett att Republiken Österrike inte uppfyllt dessa skyldigheter i alla avseenden.

68. Beträffande artikel 9.2 fjärde meningen i förordning nr 800/2008, enligt vilken det krävs att den sammanfattning som överlämnats av medlemsstaten ska innehålla en internetadress ”som leder direkt till den fullständiga texten till stödåtgärden”, har den hänskjutande domstolen angett att den internetadress som kommissionen fick ta del av och som ingick i den sammanfattning som offentliggjordes i *Europeiska unionens officiella tidning* inte fungerade.

69. Såsom erinras om ovan är medlemsstaterna enligt artikel 3.1 i förordning nr 800/2008 skyldiga att uppfylla samtliga villkor i kapitel I. Detta gäller i än högre grad då det är fråga om bestämmelser som är ett uttryck för lagstiftarens vilja att säkerställa insyn och rättssäkerhet vid prövningen av stödåtgärder.

70. Jag anser att skyldigheterna enligt artikel 9 i förordning nr 800/2008 är lika bindande som kravet på en tydlig hänvisning till nämnda förordning. Att besluta någon annat vore enligt min mening detsamma som att rangordna de olika villkor, i synnerhet av formell karaktär, som gäller för medlemsstaterna enligt förordningen om undantag.

71. Kraven på insyn tycks emellertid ha varit uppfyllda, trots att internetlänken i den sammanfattning som avses i artikel 9 i förordning nr 800/2008 inte fungerade – vilket kan ha orsakats av ett tekniskt problem – i och med att det av den sammanfattning som överlämnades till kommissionen i enlighet med denna bestämmelse framgick att den fullständiga texten till den omtvistade nationella lagstiftningen utan svårigheter kunde nås av såväl kommissionen som eventuellt berörd tredje part.

72. Det ska emellertid understrykas, i förlängningen av vad som anges ovan, att ett åsidosättande av ett av villkoren i förordning nr 800/2008 inte kan kompenseras genom att ett annat av dessa villkor är uppfyllt.

20 — Om, såsom den hänskjutande domstolen har angett, sammanfattningen överlämnades den 7 februari 2011, är det berättigat att anse att hela februari 2011 omfattas av undantaget, eftersom den berörda medlemsstaten enligt artikel 9.1 i förordning nr 800/2008 har 20 arbetsdagar från stödordningens ikraftträdande på sig för att till kommissionen överlämna en sammanfattning av uppgifterna om stödåtgärden. Jag noterar att återbetalningen av energiskatten för en enda månad tycks vara möjligt enligt den österrikiska lagstiftningen, såsom följer av Verwaltungsgerichtshofs beslut av den 19 mars 2013 (se punkt 19 i detta förslag till avgörande).

C – Den andra frågan: Materiellt krav i artikel 25.1 i förordning nr 800/2008 avseende ”miljöstödordningar”

73. Genom den andra tolkningsfrågan har den hänskjutande domstolen begärt att domstolen ska förtydliga vilka materiella villkor som ska vara uppfyllda för att undantaget från anmälningsskyldigheten i artikel 25 i förordningen ska medges. Den hänskjutande domstolen önskar nämligen klarhet i huruvida det är en förutsättning för ett undantag enligt artikel 25 i förordning nr 800/2008 att det, utöver kravet på att villkoren i den bestämmelsen ska vara uppfyllda, är styrkt att den nationella stödordningen för nedsättning av miljöskatter verkligen bidrar till att skydda miljön.

74. Två motstridiga synsätt har anförts i förevarande fall.

75. Den österrikiska och den estniska regeringen samt kommissionen anser att det räcker att en stödåtgärd uppfyller de villkor som tydligt anges i den artikeln, det vill säga villkoren i direktiv 2003/96, villkoret att den som medges en skattenedsättning ska betala åtminstone den minimiskattenivå för gemenskapen som föreskrivs i detta direktiv och villkoret att sådan nedsättning får medges för en period på högst tio år, för att undantag ska medges.

76. Dilly's Wellnesshotel har däremot gjort gällande att stöd i form av nedsättning av miljöskatter även ska utgöra ett stöd till ”miljöskydd” i den mening som avses i artikel 17.1 i förordning nr 800/2008, där detta begrepp definieras.

77. Mot bakgrund av rättspraxis från tiden innan förordning nr 800/2008 antogs [21] är det lätt att förstå den hänskjutande domstolens tvivel på huruvida de omtvistade åtgärderna för skattenedsättning verkligen är avsedda att förbättra miljöskyddet. Det är vid första anblick inte lätt att förstå varför dessa åtgärder skulle leda till en minskning eller ett förebyggande av skadorna på miljön eller till en rationell användning av naturresurserna.

78. En bokstavlig, systematisk och teleologisk tolkning av artikel 25 i förordning nr 800/2008 ger stöd för den ståndpunkt som anförts av majoriteten av de intervenerande parterna.

79. Bokstavligt sett föreskrivs enbart tre villkor i artikel 25 i förordning nr 800/2008 för att en stödåtgärd ska kunna medges undantag, nämligen att kraven i direktiv 2003/96 och kravet på en minimiskattenivå ska vara uppfyllda samt att skattenedsättningar får medges för en period på högst tio år.

80. Bestämmelsen innehåller endast en enkel hänvisning till ”miljöstödordningar”. Definitionerna av stöd i artikel 17.1 i nämnda förordning anges inte. Artikel 25 i samma förordning är uttryckligen kopplad till villkoren i direktiv 2003/96. I skäl 31 i förordning nr 800/2008 anges, i detta avseende, att ”[n]edsättningar av miljöskatter som uppfyller villkoren i [direktiv 2003/96/EG] och som omfattas av denna förordning, bör antas ha stimulanseffekt med hänsyn till att skattenedsättningarna åtminstone indirekt bidrar till att förbättra miljöskyddet genom att göra det möjligt att anta eller fortsätta tillämpa den övergripande skatteordningen i fråga och därmed uppmuntra de företag som omfattas av miljöskatten att minska sina utsläpp”.

81. Sett ur en teleologisk och systematisk synvinkel avses i artikel 25 i förordning nr 800/2008, med rubriken ”Stöd i form av nedsättning av miljöskatter”, miljöskatter som harmoniserats genom direktiv 2003/96. [22] Således skiljer sig den artikeln från artiklarna 17–20 i samma förordning, i vilka föreskrivs ytterligare villkor kopplade till miljöskyddet.

21 — Se dom Adria-Wien Pipeline och Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke (C-143/99, EU:C:2001:598), i vilken det visade sig att avsikten med att ge sektorn för företag som tillverkar materiella varor fördelaktiga villkor var att bevara sektorns konkurrensförmåga och att motivet inte var miljöhänsyn.

22 — Se dom Österrike/kommissionen (T-251/11, EU:T:2014:1060, punkt 202).

82. Såsom framgår av motiveringen (se bland annat skälen 6, 7 och 12) tas nämligen hänsyn till miljöskyddsmål i direktivet. I och med att direktivet, i vilket hänsyn tas till miljöskyddsmål, utgör grunden för harmoniseringen av energiskatter, hänför sig dessa skatter till begreppet miljöskatter.

83. Med andra ord tas indirekt hänsyn till miljöskyddsmål i stödordningar som anses förenliga med artikel 25 – det vill säga som för det första uppfyller kraven i direktiv 2003/96, för det andra minimiskattenivån och för det tredje gränsen på tio år, och ska således anses vara miljöskatter.

84. När det, som i förevarande fall, närmare bestämt gäller nedsättning av miljöskatter, anges i skäl 31 i förordning nr 800/2008 att en nedsättning ”bör antas ha stimulanseffekt med hänsyn till att skattenedsättningarna åtminstone indirekt bidrar till att förbättra miljöskyddet genom att göra det möjligt att anta eller fortsätta tillämpa den övergripande skatteordningen i fråga och därmed uppmuntra de företag som omfattas av miljöskatten att minska sina utsläpp.”

85. Det är för övrigt skälet till hänvisningen i artikel 25 i förordning nr 800/2008 som avser respekten för de minimiskattenivåer som föreskrivs i direktiv 2003/96.

86. Det följer således av systematiken i förordning nr 800/2008 att en mekanism för nedsättning av energiskatten som uppfyller minimikraven på beskattning i direktiv 2003/96 kan ingå bland de åtgärder som avses i artikel 25 i förordning nr 800/2008.

D – *Den tredje frågan: Kravet på att den omtvistade åtgärden inte får medges för mer än tio år (artikel 25.3 i förordning nr 800/2008) och följderna av att denna period inte anges i åtgärden*

87. För det fall den tredje frågan ska besvaras, finns det skäl att pröva huruvida artikel 25.3 i förordning nr 800/2008 innebär ett krav att stödåtgärden i sig ska innehålla en tydlig hänvisning till stödets giltighetstid.

88. Jag anser att denna fråga ska besvaras nekande.

89. Bestämmelsen innebär att nedsättning av skatter ska ”beviljas för perioder av högst tio år”. I skäl 47 i förordningen anges att medlemsstaterna efter denna tioårsperiod bör utvärdera om skattenedsättningarna i fråga är lämpliga, utan att detta bör hindra att medlemsstaterna efter utvärderingen på nytt antar dessa åtgärder eller liknande åtgärder enligt förordning nr 800/2008.

90. I förevarande fall har den hänskjutande domstolen framhållit att den omtvistade ändringen, det vill säga 4 § sjunde stycket i EAVG, inte innehåller någon tidsbegränsning av rätten till återbetalning av miljöskatter och inte heller innehåller någon hänvisning till den period som anges i undantagsförklaringen.

91. Den tidsbegränsning som uttryckligen föreskrivs i förordning nr 800/2008 för beviljandet av stödåtgärder är visserligen, mot bakgrund av skäl 47 och riktlinjerna för statligt stöd till miljöskydd för perioden 2008–2014,[23] av stor betydelse och bindande.

92. Det är nämligen väl fastställt i rättspraxis att en förklaring om förenlighet, såsom den som implicit följer av ett gruppundantag, i egenskap av undantag från det principiella förbudet för statligt stöd, nödvändigtvis måste begränsas i tiden.[24] Därigenom kan för övrigt både potentiella stödmottagare och deras konkurrenter få insyn i den tidsmässiga tillämpningen av stödåtgärderna, vilket ligger i linje med ett av de mål som kommissionen eftersträvade när den utformade detaljerade bestämmelser för medlemsstaterna enligt gruppundantagsförordningarna.

23 — EUT C 82, 2008, s. 1.

24 — Se, för ett liknande resonemang, dom Nuova Agricast och Cofra/kommissionen (C-67/09 P, EU:C:2010:607, punkt 80).

93. Kravet innebär emellertid inte att den berörda medlemsstaten måste redogöra för en sådan tidsbegränsning i själva texten till en nationell ordning för nedsättning av eller befrielse från miljöskatter, såsom den aktuella ordningen i det nationella målet. En enkel hänvisning till förordning nr 800/2008 – som enligt vad som anges ovan är bindande – ger den tidsmässiga inramningen till det aktuella stödet. Det ska understrykas att det i artikel 4.1 i förordning nr 994/98 föreskrivs att stöd som undantas anmälningsskyldigheten genom en gruppundantagsförordning, som förordning nr 800/2008, ska undantas ”under den tid som denna förordning är giltig och, i förekommande fall, den anpassningsperiod som avses i punkterna 2 och 3”.

94. Denna slutsats tycks för övrigt fullt förenlig med domstolens förhållningssätt i domen Nuova Agricast och Cofra/kommissionen.[25] Domstolen prövade principerna om skydd för berättigade förväntningar och rättssäkerhet med avseende på en stödordning som tidigare hade godkänts genom ett beslut av kommissionen och slog då fast – med anledning av en publikation av kommissionen i *Europeiska unionens officiella tidning* i vilken sista dagen för tillämpningen av den aktuella stödordningen angavs – att ”en försiktig och medveten ekonomisk aktör” kunde dra en slutsats om sista giltighetsdagen för stödordningen även om det ”[i] de nationella bestämmelser som är tillämpliga på villkoren för nämnda ordning och i [vissa relaterade] rättsakter … förvisso inte uttryckligen [angavs] något sista datum [i detta avseende]”.

95. Jag anser följaktligen att den omständigheten att det inte anges någon giltighetsperiod på högst tio år enligt artikel 25.3 i förordning nr 800/2008 i själva texten till den omtvistade nationella stödordningen inte i sig innebär att stödordningen inte kan omfattas av gruppundantaget enligt nämnda förordning.

96. Utöver den omständigheten att det inte föreskrivs något sådant krav i artikel 25.3 i förordning nr 800/2008 skulle det visa på en fullständig avsaknad av pragmatism när det rör sig om skatterelaterade åtgärder som ändras regelbundet och som, enligt min erfarenhet, sällan genomförs för någon längre period. Det framgår tydligt av den aktuella stödordningen i det nationella målet, vilken har ändrats upprepade gånger och vilken, enligt uppgifterna i den sammanfattning som överlämnades till kommissionen den 7 februari 2011, var avsedd att gälla under perioden 1 februari 2011–31 december 2011.

IV – **Förslag till avgörande**

97. Mot bakgrund av vad som anförs ovan föreslår jag att domstolen besvarar de tolkningsfrågor som ställts av Bundesfinanzgericht (förbundsdomstol för skattemål) på följande sätt:

En stödordning som i strid med artikel 3.1 i kommissionens förordning (EG) nr 800/2008 av den 6 augusti 2008 genom vilken vissa kategorier av stöd förklaras förenliga med den gemensamma marknaden enligt artiklarna 87 och 88 i fördraget (allmän gruppundantagsförordning) inte innehåller någon hänvisning till den förordningen med angivande av förordningens titel och en publiceringshänvisning till *Europeiska unionens officiella tidning* uppfyller inte villkoren för att omfattas av ett undantag från anmälningsskyldigheten i artikel 108.3 FEUF (tidigare artikel 88.3 i EG-fördraget).

En stödordning i form av en nedsättning av en energiskatt i den mening som avses i rådets direktiv 2003/96/EG av den 27 oktober 2003 om en omstrukturering av gemenskapsramen för beskattning av energiprodukter och elektricitet, genom vilken stödmottagaren ska betala åtminstone den minimiskattenivå som fastställs i nämnda direktiv och som är giltig i högst tio år, omfattas av tillämpningsområdet för artikel 25 i förordning nr 800/2008.

25 — C-67/09 P, EU:C:2010:607, punkterna 71–77 och där angiven rättspraxis.

En stödordning som inte är begränsad till tio år enligt vad som föreskrivs i artikel 25.3 i förordning nr 800/2008 uppfyller inte villkoren för att omfattas av undantaget enligt denna förordning. Det innebär inte att denna tidsperiod måste anges i själva texten till den aktuella stödordningen.